

КАФЕНЕ

Елица Димова

Неизядените сладоледи

Днес ще направя от любимия ти чай – мащерка, сушени диви ягоди и липа, ще ти покажа новата си зелена фланелка на жълти и червени цветя и ще си говорим дълго. Ще говорим за онези неизядени фъстъци, за непрочетените книги, за неполепналия морски пясък по краката ни – за всички общи спомени, предмети и състояния, които се разминаха с нас като гари, профучали бясно покрай спрял влак. Времето изтрива спомените, променя състоянията, обезобразява предметите...

Прочетох го преди месец. В сборника с разкази на Васил Георгиев „Деград“ и оттогава не излиза от ума ми. Заглавието е „Смъртта е разврат“.

Но не това е причината...

Оттогава се улавям как гледам вътрешно лицето му, докато пием сутрешното си кафе. Докато спи дълбоко или се смее леко, цупи се за глупости, страда за близките си или говори смешки на приятелите ни. Той не знае, че колекционирам мимиките му. Погрещам ги по дни, часове, минути и ги пазя. Прилежно. Ревностно. Егостично.

Видях го за първи път на една снимка. С نابола брада и усмивка „32 зъба“. Изсмях се звучно и казах: „Този ми прилича на мариачи! Липсва му само китарата...“ Ризата му допльваше образа на Speedy Gonzales, който вече рисувах в главата си. Братовчедка му се усмихна малко насилно и бързо прибра семейната снимка. След няколко седмици пак заговорих за него. Без да се усети, го описа като някаква надувка, сноб, който скоро щял да ѝ донесе подарък! Купен спонтанно... ей така, докато си почивал на плажа, се сетил за по-малката си братовчедка. Донесе ѝ го един топъл следобед пред редакцията, в която работехме двесте. Не знаех, че е откън. Излязох на улицата и видях онази усмивка от снимката. Този път не беше комична, а мека, някак близка...

И не носеше със себе си китарата!

Поздравих приятелски, предложих кафе.

Заговори все едно се познаваме от цяла вечност. Отсякох: „Ммм не, благодаря!“... Ама че престорен сноб!?

Оттук го първата целувка съм запечатала в съзнанието си хиляди спомени. В един от тях двамата седим на канапе, нагвикваме музиката в стаята, докато другите танцуват, и говорим за Франк Синатра. После за „Депеш Мог“. И за „Нирвана“. Оказа се, че има и китара и може да свири... гонякъде... любимата ми Come As You Are! В друг ревностно пазен спомен въртим кръгчета с колата из нощна София, есенният гъжд удря по стъклата, а Стинг припява от CD плъера I'm an Englishman in New York...

Всеки има поне една такава история. Приятелка дебнеше хищнически момчето от съседната фирма всяка обедна почивка. Всички си отгърнахме, когато той най-накрая я почерпи сладолед и така ѝ спести още удари във витрините.

Случваха се редовно, когато надничаше, за да го открие с поглед. Друга уж намери любовта си, но скоро разбра, че в промоционалния пакет са включени и няколко дечурига плюс разочарована съпруга. Скъса договора и продължи напред. Трета пък още помни идиотската среща, на която той паркира пред блока ѝ и с празен поглед я попита: „Да махна гъвката, ако ще се целуваме? Или ще тръгваш?!“

Сигурно и тя има такава история... Момичето, което от месеци ни сервира в любимото заведение. Не знам как се казва, нито на колко години е, от кой град е и какво я радва. Винаги се усмихва, остава за малко при нас да си побързим за времето или за сладоледите от витрината и деликатно изчезва.

В петъчната вечер пак беше на работа. Дватамата седнахме малко начумерени и уморени. От месеци той все закъснява, работи до късно. Прибира се и заспива. Понякога изпуска нервите си, а после и двамата съжаляваме. Тази вечер на път към любимото ни заведение си говорехме за нашите неизядени фъстъци, за непрочетените книги и за неполепналия морски пясък по краката ни. За неутолимата жажда да имаш скъпи и модерни вещи и в действителност да нямаш нищо и никого...

Нашата сервитюрка се приближи секунда след като затворихме менюто.

„Как издържате“, попита я той внезапно. Беше му дотегнало от всичко. Тя вдигна рамене и се усмихна мъчно. Спогеди, че понякога сервира по дванайсет, петнайсет часа. В една от последните седмици нямала и ден почивка.

„Всички сме така - започнахме ние един през друг. - Но в един момент човек се замисля защо го прави. За пари, за по-хубави вещи... за какво... Цяла седмица чакаме някакви три-четири часа, в които най-накрая ще седнем спокойни и ще се видим... Не че трябва и да се гледаме като влюбени телета по цял ден, но...“

В този момент вдигнах поглед и видях очите ѝ пълни със сълзи. Стъписах се. Тя също. Пуснах неговата ръка и хванах нейната. Усетих и своите сълзи да потичат.

Тя се извини.

Ние се извинихме.

Млъкнахме.

А после бързо сменихме темата.

Обещахме си да говорим само за хубави неща.

И никога вече за неизядените сладоледи, които всеки ден тя сервира. ❖